

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudkyň Mgr. Ing. Veroniky Baroňové a Mgr. Miroslavy Kašpírkové v právní věci žalobce: **A.Ž.**, t. č. ve výkonu trestu, zastoupeného Mgr. Danou Dvořákovou, advokátkou se sídlem Cholinská 1048/19, Litovel, proti žalované: **Vězeňská služba České republiky, Věznice Plzeň**, se sídlem Klatovská 202, Plzeň, v řízení o žalobě proti **rozhodnutí speciálního pedagoga Věznice Plzeň ze dne 10. 4. 2012, č. j. 11/32/2012-11/Všeob/329,**

t a k t o:

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Ustanovené zástupkyni žalobce, Mgr. Daně Dvořákové, advokátce, se přiznává odměna za zastupování v řízení ve výši 4 114 Kč. Tato částka bude ustanovené zástupkyni žalobce vyplacena z účtu Krajského soudu v Plzni do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se včas podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí speciálního pedagoga Věznice Plzeň, kterým byla zamítnuta jeho stížnost proti rozhodnutí vychovatele Věznice Plzeň ze dne 20. 10. 2004, bez č. j., o uložení kázeňského trestu umístění do uzavřeného oddělení na 5 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení, dle § 46 odst. 1 a 3 písm. f) zákona č. 169/1999 Sb., o výkonu trestu odnětí svobody, ve znění účinném pro projednávanou věc (dále jen „zákon o výkonu trestu

odnětí svobody“). Ve vztahu k prvostupňovému správnímu rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se žalobce v podané žalobě zároveň domáhal vyslovení jeho nicotnosti.

I. Obsah žaloby

Žalobce v úvodu podané žaloby předně upozornil na skutečnost, že ve věci již dříve rozhodoval Městský soud v Praze, a to rozsudkem ze dne 1. 6. 2011, č. j. 10 A 298/2010 - 195, kterým bylo původně vydané rozhodnutí žalované ze dne 21. 10. 2004, o stížnosti žalobce proti uloženému kázeňskému trestu, zrušeno a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Žalobce ocitoval závěry městského soudu obsažené v odst. 2 na str. 10 odůvodnění rozsudku, dle kterých *„soud nutně, i při nejmírnějším požadavku na určitost a přezkoumatelnost rozhodnutí, musel přisvědčit žalobci v tom, že ve výroku rozhodnutí o uložení kázeňského trestu z 20. 4. 2004 absentuje vymezení skutku - jednání žalobce, kterým byl uznán vinným, výrok obsahuje toliko uložení trestu.“* V odst. 4 na str. 10 odůvodnění pak městský soud uvedl, že *„k odstranění takto vytčeného nedostatku nedošlo ani na základě stížnosti“*.

Žalobce dále poukázal na skutečnost, že po vrácení věci žalované obdržel na den 10. 4. 2012 předvolání a tohoto dne také předložil žalované další stížnostní důvody. Žalovaná pak uvedeného dne vydala rozhodnutí o stížnosti, nyní napadené žalobou.

Žalobce namítal, že žalovaná zamítla jeho stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, aniž by předtím toto rozhodnutí zrušila, neboť bylo neplatné, a to s účinky *ex tunc*. Jinými slovy, žalobce namítal nicotnost prvostupňového správního rozhodnutí plynoucí z výše citovaných závěrů městského soudu, jimiž byla žalovaná ve smyslu § 77 odst. 5 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), vázána. Žalobce v této souvislosti napadl také závěr žalované uvedený na str. 6 pod bodem 1. odůvodnění, týkající se námitky promlčení s tím, že pokud zde dle názoru žalobce nicotný správní akt neexistoval, došlo k uložení kázeňského trestu až rozhodnutím žalované ze dne 10. 4. 2012. Žalobcem vznesená námitka promlčení tak byla relevantní, neboť dikce ustanovení § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je nesporná - promlčecí lhůta se odvíjí od spáchání. Je nesporné, že ke spáchání údajného kázeňského přestupku mělo údajně dojít dne 20. 10. 2004, žalobce však zdůraznil, že tato skutečnost není z rozhodnutí patrná. Rovněž zde neexistuje důkaz k zavinění, jakožto jednoho ze znaků skutkové podstaty kázeňského přestupku, jak je uvedeno v ustanovení § 46 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody; a rovněž nebyla prokázána ani samotná existence předmětů, tj. amatérsky zhotoveného trafa a pouzdra na tužkové baterie, s odkazem na neaplikování § 48 či § 50 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce se proto dovolával zásady *quod non est in actis, non est in mundo* (co není ve spisech, není na světě). Stížnostní orgán tak byl povinen respektovat ústavně garantovanou presumpci neviny, byl-li v sázce zásah do osobní svobody žalobce.

V souvislosti s výše uvedenými skutečnostmi žalobce dále zmínil, že v období let 2001 až 2012 byl kázeňsky trestán pouze v roce 2004, což pokládal za cílenou šikanu v důsledku vznesení stížnosti na nezákonný způsob výkonu trestu, kdy žalobce pokládal

stížnostní systém za disfunkční (s odkazem na nálezn Ústavního soudu ze dne 9. 7. 2009, sp. zn. II. ÚS 2379/08), což mu však následně bylo ze strany žalované v řadě soudních sporů „předhazováno“ a vedlo v roce 2004 ke snaze žalobce umlčet.

Žalobce proto uzavřel, že z důvodu nicotnosti prvostupňového rozhodnutí ze dne 20. 10. 2004 nebylo možné, aby žalovaná po více jak sedmi letech mohla rozhodnout tak, že se stížnost zamítá, bez toho aniž by původní rozhodnutí zrušila. Žalobce rovněž poukázal na str. 3 (poslední odstavec) odůvodnění napadeného rozhodnutí, v němž žalovaná odkazuje na ustanovení § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, čímž ovšem do řízení vnesla spornou otázku ústavnosti tohoto ustanovení. Žalobce se v této souvislosti domníval, že pokud došlo ke zrušení vyhlášky č. 150/1958 Ú. l., a ustanovení § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody zůstalo v platnosti, nastala zde situace naprosté svévolnosti při určování způsobu výkonu trestu odnětí svobody, kdy orgány státu svými vyhláškami, pokyny a příkazy porušují ústavní principy zakotvené v čl. 2 odst. 3 a 4 Ústavy České republiky, jakož i standardy mezinárodního práva. Za daného stavu proto žalobce taktéž vznesl podnět, aby soudy přezkoumaly souladnost ustanovení § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody s Ústavou České republiky.

Ze všech výše uvedených důvodů proto žalobce v závěru žaloby navrhl, aby krajský soud zrušil rozhodnutí žalované o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu a dále prohlásil nicotnost prvostupňového rozhodnutí o uložení kázeňského trestu.

V doplnění žaloby, které učinila soudem ustanovená zástupkyně žalobce, tato podrobněji rozvedla vybrané žalobní body. Žalobce opětovně připomněl, že městský soud ve svém rozsudku vyhodnotil rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jako rozhodnutí nepřezkoumatelné, a to z důvodu absence vymezení skutku, tj. jednání žalobce, kterým byl uznán vinným. Městský soud sice nezrušil i rozhodnutí nižšího stupně, které původnímu napadenému rozhodnutí o stížnosti předcházelo, avšak v odůvodnění rozsudku vyslovil závazný právní názor i ve vztahu k tomuto rozhodnutí. Žalobce namítal, že dle rozsudku městského soudu se sice v souladu s Ústavou České republiky a Listinou základních práv a svobod na postup při ukládání kázeňských trestů nevztahuje správní řád, avšak je nezbytné, aby i v takovém případě byly naplněny základní standardy zákonnosti a věcné správnosti rozhodování. Mezi ně patří i právo na přezkoumání rozhodnutí a tzv. princip dvojinstančnosti rozhodování, jakož i zásada zjištění stavu věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Pokud tedy městský soud vyhodnotil rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jako rozhodnutí, které nesplňuje ani ty minimální standardy zákonnosti, tj. zejména přesné a určité vymezení skutku (včetně data jeho spáchání), prokázání viny a vypořádání se s obranou žalobce, nemohla být vada takového rozhodnutí zhojena rozhodnutím o stížnosti. Tento postup by vedl k porušení zásady dvojinstančnosti rozhodnutí, v důsledku čehož by žalobci byla odňata možnost přezkoumání rozhodnutí v rámci zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Žalobce dále uvedl, že si je vědom skutečnosti, že mu je sice přiznána obrana v podobě správní žaloby dle soudního řádu správního, ovšem takováto obrana je přiznána i správním rozhodnutím vydaným podle správního řádu, aniž by účastníci řízení byli ochuzeni o zákonnost řízení v prvním stupni a v odvolacím řízení. Uvedené by pak vedlo k tomu, že správní orgány by mohly v prvním stupni vydávat nepřezkoumatelná rozhodnutí s odůvodněním, že vady rozhodnutí odstraní odvolací orgán a následně soud v řízení podle soudního řádu správního.

Žalobce dále připomněl, že pokud je přezkum rozhodnutí na úseku ukládání kázeňských trestů připuštěn za podmínek stanovených zvláštním právním předpisem ve stejném rozsahu, v jakém je takový přezkum možný v řízení o přestupku, je nutno z uvedeného dovodit, že i rozhodnutí o spáchání kázeňského přestupku a uložení kázeňského trestu by měla obsahovat náležitosti rozhodnutí o přestupku ve smyslu zákona o přestupcích. Výše jmenované nedostatky rozhodnutí o uložení kázeňského trestu tak nemohou být pouze součástí rozhodnutí o opravném prostředku, a to zejména s ohledem na druh kázeňského trestu zasahujícího do sféry osobních práv odsouzeného. Žalovaná proto měla dle názoru žalobce v souladu se závazným rozhodnutím městského soudu nezákonné rozhodnutí o uložení kázeňského trestu zrušit a v návaznosti na § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody nové rozhodnutí ve vztahu k údajnému jednání žalobce nevydávat. Pokud tak žalovaná neučinila a po více jak 8 letech od údajného spáchání kázeňského přestupku rozhodla pouze o stížnostních důvodech, překročila zákonem stanovené meze správního uvážení. Závěrem proto žalobce navrhl, aby krajský soud rozsudkem zrušil žalobou napadené rozhodnutí speciálního pedagoga o stížnosti, jakož i prvostupňové rozhodnutí vychovatele o uložení kázeňského trestu.

II. Vyjádření žalované k žalobě

Žalovaná ve svém vyjádření k žalobě uvedla, že žalobce v podané žalobě mylně argumentoval tím, že je prvostupňové rozhodnutí o uložení kázeňského trestu nicotným správním aktem a že je neplatné s účinky *ex tunc*. Z toho pak žalobce vyvodil také další nesprávný závěr, že to byl až odvolací orgán, který žalobci dne 10. 4. 2012 uložil kázeňský trest, a jednal tak v rozporu s ustanovením § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, dle kterého kázeňský trest nelze uložit, jestliže od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba jednoho roku. K námitce promlčení žalovaná připomněla, že pokud rozsudkem městského soudu nedošlo ke zrušení prvoinstančního rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, ale pouze rozhodnutí o stížnosti ze dne 21. 10. 2004, řízení se vrátilo do procesní fáze před vydáním zrušeného rozhodnutí o stížnosti. V této fázi proto nebylo znovu rozhodováno o uložení kázeňského trestu, a námitka promlčení s odkazem na ustanovení § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody tak nebyla shledána relevantní.

Pokud žalobce argumentoval, že zde neexistoval a neexistuje důkaz o doličných (jemu zabavených) předmětech, neboť pokud by tyto předměty existovaly, muselo by existovat také rozhodnutí o propadnutí nebo zabrání věci ve smyslu § 48 či § 50 zákona o výkonu trestu odnětí svobody, žalovaný doplnil, že žalobce již při ukládání kázeňského trestu popíral vlastnictví uvedených předmětů, a tedy nebylo možno rozhodnout o propadnutí věci. Rozhodnutí o zabrání pak nebylo vydáno z toho důvodu, že v roce 2004 se ve Věznici Plzeň na pracovišti firmy Recyklo zpracovával elektroodpad a odsouzení tyto (dále využitelné) elektrosoučástky nelegálně vynášeli z prostoru pracoviště. Takové součástky byly proto vráceny zpět na toto pracoviště ke zpracování. V dalším pak žalovaná odkázala na písemné odůvodnění rozhodnutí a v závěru svého vyjádření navrhla žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

K námitkám žalobce, obsaženým v doplnění žaloby, žalovaná doplnila, že dle jejího názoru žalobce vykládá rozsudek městského soudu příliš extenzivně, když argumentuje, že soud vyhodnotil prvostupňové rozhodnutí o uložení kázeňského trestu jako rozhodnutí nepřezkoumatelné z důvodu absence vymezení skutku. Pokud by tomu tak skutečně bylo, nepochybně by městský soud svým rozsudkem zrušil i toto prvoinstanční rozhodnutí. Městský soud tak ovšem neučinil proto, aby žalované umožnil v rámci řízení o stížnosti znovu přezkoumat prvostupňové rozhodnutí i argumenty odsouzeného vznesené ve stížnosti, a to v souladu s právním názorem vysloveným v předmětném rozsudku městského soudu. Žalovaná se neztotožnila ani s úsudkem žalobce, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu musí obsahovat tytéž náležitosti jako rozhodnutí o přestupku ve smyslu zákona o přestupcích. V této souvislosti opět poukázala na odůvodnění rozsudku městského soudu a v něm citovaný odkaz na rozhodnutí Ústavního soudu ze dne 21. 10. 2008, sp. zn. I. ÚS 1785/08, které připouští, že na rozhodnutí o uložení kázeňského trestu nelze klást požadavky srovnatelné s nároky na rozhodnutí jiných správních orgánů či soudů.

III. Skutkový základ projednávané věci

Z obsahu předloženého spisového materiálu krajský soud zjistil následující skutečnosti rozhodné pro posouzení důvodnosti podané žaloby:

Dne 19. 10. 2004 byl dozorcem Věznice Plzeň sepsán záznam o kázeňském přestupku žalobce, v němž je uvedeno, že dne 19. 10. 2004 v 10,15 hod. při provádění kontroly cel bylo v osobních věcech žalobce nalezeno amatérsky zhotovené trafo a amatérsky zhotovené pouzdro na tužkové baterie, o nichž žalobce vypověděl, že je nalezl na vycházkovém dvoře. Žalobce byl proto navržen ke kázeňskému řízení. Žalobce se v rámci tiskopisu záznamu téhož dne k věci vyjádřil: „*Požadoval jsem přítomnost právního zástupce a ta mně byla odmítnuta. Předmět nalezený a uvedený pod názvem „trafo“ není trafo, ale nefunkční el. součástka. Ani jeden z těchto předmětů, které byly nalezeny, není žádným zákonem zakázán, obzvláště když se nachází ve velkém množství na vycházkovém dvoře. Podle čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky nemůžu být nucen a postihován za něco, co zákon výslovně nezakazuje. S ohledem na § 46 ZoVTOS [pozn. KS: rozuměj zákon o výkonu trestu odnětí svobody] je zapotřebí úmyslné zavinění ke spáchání provinění. Uvedený předmět není mým vlastnictvím, a jelikož není prokázána subjektivní stránka přestupku, nejedná se o přestupek.*“ Následoval datum a podpis žalobce. V části tiskopisu záznamu „*důkazní prostředky*“ byly vyjmenovány tyto důkazní prostředky: vlastní zjištění, vyjádření svědka - npor. Langa: „*Ano, ods. Ž. vlastnil uvedené nepovolené předměty*“ a přiložené zabavené předměty.

Na základě uvedeného záznamu o kázeňském přestupku bylo následujícího dne 20. 4. 2004 vydáno vychovatelem Věznice Plzeň rozhodnutí, kterým byl žalobci podle § 46 odst. 1, 3 písm. f) zákona o výkonu trestu odnětí svobody uložena kázeňský trest umístění do uzavřeného oddělení na 5 dnů, s výjimkou doby stanovené k plnění určených úkolů programu zacházení. V odůvodnění tohoto rozhodnutí bylo uvedeno, že na základě vlastního zjištění navrhovatele, vyjádření svědka a odsouzeného je dostatečně odůvodněn závěr, že žalobce prokazatelně porušil ustanovení § 28 odst. 2 písm. j) a odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu

odnětí svobody a § 4 odst. 2 a 3 vyhlášky č. 345/1999 Sb. tím, že vlastnil nepovolené předměty, které by svou povahou mohly poškodit zdraví nebo ohrozit na životě.

Stížnost žalobce podaná proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu byla nejprve rozhodnutím speciálního pedagoga Věznice Plzeň ze dne 21. 10. 2004 zamítnuta jako nedůvodná. Městský soud v Praze poté usnesením ze dne 19. 10. 2006, č. j. 10 Ca 297/2006 - 23 (které nabylo právní moci dne 21. 11. 2006), nejprve žalobu směřující proti tomuto rozhodnutí odmítl jako nepřípustnou podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. s poukazem na ustanovení § 76 odst. 6 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Podle tohoto ustanovení byla rozhodnutí Vězeňské služby vydaná v kázeňském řízení, s výjimkou kázeňského trestu propadnutí věci a rozhodnutí o zabránění věci, vyloučena ze soudního přezkumu. Nejvyšší správní soud v řízení o kasační stížnosti žalobce směřující proti tomuto usnesení městského soudu podal Ústavnímu soudu návrh podle § 95 odst. 2 Ústavy České republiky (dále jen „Ústava“) na zrušení ustanovení § 76 odst. 6 zákona o výkonu trestu odnětí svobody v části zakládající vyluku ze soudního přezkumu. Nálezem Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, pak bylo ustanovení § 76 odst. 6 zákona o výkonu trestu odnětí svobody zrušeno dnem 30. 6. 2011. Nejvyšší správní soud následně rozsudkem ze dne 24. 11. 2010, č. j. 9 As 2/2008 - 125 (který nabyl právní moci dne 10. 1. 2011), zrušil usnesení městského soudu o odmítnutí žaloby a věc vrátil městskému soudu k dalšímu řízení. Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2011, č. j. 10 A 298/2010 - 195 (který nabyl právní moci dne 30. 8. 2011), bylo rozhodnutí speciálního pedagoga Věznice Plzeň ze dne 21. 10. 2004 zrušeno pro nepřezkoumatelnost a věc byla vrácena žalované k dalšímu řízení. Rozhodnutím speciálního pedagoga Věznice Plzeň ze dne 10. 4. 2012, č. j. 11/32/2012-11/Všeob/329, byla posléze stížnost žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí o uložení kázeňského trestu znovu zamítnuta. V odůvodnění rozhodnutí se žalovaná vypořádala s jednotlivými stížnými námitkami a dospěla k závěru, že stížnost žalobce je nedůvodná (viz dále).

Žalobce opětovně napadl toto rozhodnutí žalobou u Městského soudu v Praze, který ji usnesením ze dne 23. 8. 2012, č. j. 7 A 28/2012 - 24, postoupil k rozhodnutí Krajskému soudu v Plzni jako soudu místně příslušnému. Kasační stížnost žalobce směřující proti tomuto usnesení byla zamítnuta rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2012, č. j. 7 As 146/2012 - 66. O této žalobě tedy bylo věcně rozhodováno v nyní vedeném řízení.

IV. Posouzení věci krajským soudem

Vzhledem k tomu, že žalobce i žalovaná souhlasili s rozhodnutím o věci samé bez jednání, rozhodl krajský soud v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. o věci samé bez jednání.

Dle § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. vycházel soud při přezkoumání žalobou napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí žalované v mezích uplatněných žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Ve shodě se závěry obsaženými již v předcházejícím rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2011, č. j. 10 A 298/2010 - 195, krajský soud hned v úvodu s ohledem na poslední žalobcem vznesenou námitku uvádí, že zákon o výkonu trestu odnětí svobody, pokud jde o procesní pravidla upravující postup při ukládání kázeňských trestů, v § 76 odst. 1 stanoví, že na řízení podle tohoto zákona se nevztahuje správní řád. Současně zákon zmocňuje ministerstvo spravedlnosti stanovit vyhláškou řád výkonu trestu odnětí svobody a v něm upravit podrobnosti při kázeňském řízení [srovnej zmocňovací ustanovení § 81 písm. e) zákona o výkonu trestu odnětí svobody]. Uvedené zákonné zmocnění bylo realizováno vydáním vyhlášky č. 345/1999 Sb., kterou se vydává řád výkonu trestu odnětí svobody, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška“ nebo „řád výkonu trestu“). Touto vyhláškou byl v ustanoveních § 56 až § 70 upraven postup v kázeňském řízení při ukládání kázeňských trestů a jejich výkon. Co je kázeňským přestupkem, jaký kázeňský trest lze uložit a za jakých podmínek, jakož i obecné zásady ukládání kázeňských trestů upravuje zákon o výkonu trestu odnětí svobody v § 46 a násl.

Je tedy zřejmé, že i přes vyloučení aplikace správního řádu [což zákonodárce hojně využívá i v jiných typech řízení, srovnej např. ustanovení § 68 zákona č. 111/1998 Sb., o vysokých školách, kdy se na rozhodování o právech a povinnostech studentů nevztahují obecné předpisy o správním řízení, ad.] poskytuje zákon o výkonu trestu odnětí svobody, ve spojení s podzákonným předpisem na základě výslovného zákonného zmocnění, podrobnou právní úpravu kázeňského řízení. Samotnou absenci aplikace správního řádu na tento typ řízení proto nelze v kontextu výše uvedeného vnímat a hodnotit jako protiústavní. V této souvislosti rovněž není bez významu, že kázeňské řízení je vedeno ve dvou stupních, odsouzený má právo podat proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu opravný prostředek, kterým je stížnost, a v případě těch kázeňských trestů, které výrazným způsobem zasahují do osobní integrity odsouzeného, je připuštěn následný soudní přezkum vydaných správních rozhodnutí v souladu s čl. 36 Listiny základních práv a svobod (srovnej závěry obsažené v nálezu Ústavního soudu ze dne 29. 9. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 32/08, publikovaném pod č. 341/2010 Sb.). Tento systém tedy odsouzeným umožňuje účinnou procesní obranu proti rozhodnutím vydaným v kázeňském řízení, garantuje následné nestranné a nezávislé posouzení věci soudem, a poskytuje tak dostatečné záruky spravedlivého procesu. Krajský soud proto v daném případě neshledal důvody pro předložení návrhu Ústavnímu soudu na zrušení § 76 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody pro jeho rozpor s ústavním pořádkem.

Poukazoval-li žalobce v této souvislosti na zrušení vyhlášky č. 150/1958 Ú. 1., o vyřizování stížností, oznámení a podnětů pracujících, je nutno konstatovat, že mimo výše uvedené prostředky právní obrany dává zákon o výkonu trestu odnětí svobody odsouzeným i jiné prostředky ochrany jejich práv. Dle ustanovení § 26 zákona o výkonu trestu odnětí svobody mj. platí, že odsouzený smí k uplatnění svých práv a oprávněných zájmů podávat stížnosti a žádosti orgánům příslušným k jejich vyřízení, má právo žádat o rozmluvu, má právo na poskytnutí právní pomoci, přičemž zaměstnanci Vězeňské služby jsou povinni dbát na zachování těchto práv. Zrušení uvedené vyhlášky tedy nevedlo k negativnímu ovlivnění práv odsouzených, i přes tuto skutečnost zůstala odsouzeným možnost obrany prostřednictvím podávání stížností či žádostí zachována.

Zákon o výkonu trestu odnětí svobody dále v ustanovení § 46 odst. 1 stanoví, že kázeňským přestupkem je zaviněné porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. Dle odst. 2 tohoto ustanovení zákona lze odsouzenému za kázeňský přestupek uložit kázeňský trest. Navazující § 47 odst. 1 až 2 zákona o výkonu trestu odnětí svobody dále stanoví, že kázeňský trest lze uložit, jen jsou-li náležitě objasněny okolnosti kázeňského přestupku a prokázána vina odsouzeného. Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil. Uložený kázeňský trest musí být úměrný závažnosti spáchaného kázeňského přestupku a musí být v souladu se zájmem na dosažení účelu trestu. Za kázeňský přestupek lze uložit jen jeden kázeňský trest. Trest propadnutí věci lze uložit i vedle jiného kázeňského trestu. Podle § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody nelze kázeňský trest uložit, jestliže od spáchání kázeňského přestupku uplynula doba jednoho roku.

Kázeňské tresty jsou vedle kázeňských odměn jedním z prostředků k dosažení pořádku a kázně při výkonu trestu (srovnej označení hlavy šesté řádu výkonu trestu). Podle § 58 odst. 1 řádu výkonu trestu proto platí, že o uložení kázeňského trestu je třeba rozhodnout co nejdříve po zjištění kázeňského přestupku a jeho náležitém objasnění. Dle odst. 2 tohoto ustanovení se o kázeňském přestupku odsouzeného sepíše záznam na předepsaném tiskopisu. Ze záznamu musí být zřejmé konkrétní údaje o jednání, v němž je spatřován kázeňský přestupek, včetně označení místa, času, způsobu spáchání přestupku a okolností, za nichž byl přestupek spáchán, popřípadě též předpokládané pohnutky takového jednání. Záznam o kázeňském přestupku a uložení kázeňského trestu se po jeho vykonání založí do osobního spisu odsouzeného, přičemž uložení kázeňského trestu, jeho druh a důvod uložení se zaznamenají do osobní karty odsouzeného.

V řízení o kázeňském přestupku je důkazním prostředkem vše, co může přispět k objasnění skutku, zejména vlastní zjištění zaměstnance Vězeňské služby, výpovědi odsouzených a jiných osob, věci, listiny a ohledání. Důkazy musí být označeny konkrétně, a to takovým způsobem, aby je bylo možno prověřit. Jsou-li důkazním prostředkem výpovědi svědků, uvede se stručný obsah jejich výpovědi s jejich vlastnoručním podpisem. Doznání odsouzeného nezavazuje příslušného zaměstnance Vězeňské služby povinnosti přezkoumat a dostupnými prostředky prověřit všechny okolnosti skutku (§ 58 odst. 3 řádu výkonu trestu). Před uložením kázeňského trestu musí být odsouzenému umožněno, aby se k věci vyjádřil. Vyjádření odsouzeného se uvede na předepsaném tiskopisu a předloží odsouzenému k podpisu. Odmítne-li odsouzený vyjádření podepsat, uvede příslušný zaměstnanec Vězeňské služby tuto skutečnost včetně důvodu odmítnutí a připojí datum a svůj podpis (§ 58 odst. 4 řádu výkonu trestu). Podle § 58 odst. 5 řádu výkonu trestu dále platí, že kázeňský trest lze uložit, je-li vina odsouzeného prokázána. Při rozhodování o uložení kázeňského trestu je zaměstnanec Vězeňské služby povinen přihlídnout zejména k závažnosti kázeňského přestupku a okolnostem, za nichž byl spáchán, jakož i k dosavadnímu chování odsouzeného. Kázeňský přestupek lze řešit též výchovným pohovorem bez uložení kázeňského trestu; tato skutečnost se vyznačí v záznamu o kázeňském přestupku. Rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vydává písemně a musí kromě výroku a odůvodnění obsahovat i poučení o oprávněném prostředku. Odsouzený potvrdí oznámení rozhodnutí podpisem. Odmítne-li, postupuje se obdobně, jako když odsouzený odmítne podepsat své vyjádření.

Podle § 59 a § 60 řádu výkonu trestu lze proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podat stížnost, a to písemně nebo ústně. Byla-li stížnost podána písemně, vyznačí se na ní datum jejího převzetí zaměstnancem Vězeňské služby. O stížnosti podané ústně se učiní na předepsaném tiskopisu záznam, v němž se uvedou podstatné důvody stížnosti a datum jejího podání. Stížnost může směřovat jak proti uložení kázeňského trestu, tak i proti jeho druhu a výši. Je-li stížnost proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu podána ve stanovené lhůtě, je příslušný zaměstnanec Vězeňské služby povinen přezkoumat, zda je prokázána, že se skutek, v němž je spatřován kázeňský přestupek, stal, zda jej spáchal odsouzený, zda tento skutek je kázeňským přestupkem, jakož i další významné okolnosti. Současně přezkoumá, zda nebyla překročena kázeňská pravomoc zaměstnance Vězeňské služby, který kázeňský trest uložil. Rozhodnutí o stížnosti proti rozhodnutí o uložení kázeňského trestu zaměstnanec Vězeňské služby na předepsaném tiskopisu písemně odůvodní.

V posuzovaném případě je ze záznamu o kázeňském přestupku žalobce zřejmé, že dne 19. 10. 2004 v 10.15h byl při kontrole cel u žalobce v osobních věcech nalezen předmět označený jako „amatérky zhotovené trafo a amatérsky zhotovené pouzdro na tužkové baterie“ s tím, že se jednalo o vlastnění nepovolených předmětů. Žalobce se hájil tím, že věci našel na vycházkovém dvoře a že se nejedná o trafo, ale o „nefunkční el. součástku“. V podané stížnosti pak žalobce mj. brojil proti tomu, že nalezené předměty byly označeny jako způsobilé poškodit zdraví nebo ohrozit na životě.

Dle § 28 odst. 2 písm. j) a odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu odnětí svobody, na která odkazují obě vydaná rozhodnutí, patří mezi základní povinnosti při nástupu výkonu trestu do věznice odevzdat do úschovy věznice věci, jejichž držení s ohledem na jejich cenu, množství nebo způsob používání je zakázáno nebo je v rozporu s účelem výkonu trestu, a dle odst. 3 písm. b) je dále odsouzeným zakázáno mj. vyrábět a přechovávat předměty, které by mohly být použity k ohrožení bezpečnosti osob a majetku nebo k útěku, nebo které by svým množstvím nebo povahou mohly narušovat pořádek anebo poškodit zdraví. Obecně (dle § 28 odst. 1 zákona o výkonu trestu odnětí svobody) je odsouzený ve výkonu trestu povinen dodržovat stanovený pořádek a kázeň, plnit pokyny a příkazy zaměstnanců Vězeňské služby [...] a dále i jinak zachovávat ustanovení vnitřního řádu věznice, vydávaného na základě § 14 zákona o výkonu trestu odnětí svobody ředitelem věznice. Naopak podle § 4 odst. 2 řádu výkonu trestu si odsouzený při přijetí do věznice může u sebe ponechat písemnosti související s trestním řízením, které bylo nebo je proti němu vedeno, a další úřední písemnosti; v množství přiměřeném možností jejich uložení v poskytnuté skříňce fotografie, dopisy, právní předpisy, vlastní knihy, časopisy a noviny. Odsouzený může mít u sebe též kapesní nebo náramkové hodinky, psací potřeby, věci potřebné k vedení běžné korespondence, ruční mlýnek na kávu, elektrický holicí strojek, hrneček na nápoje a základní hygienické potřeby. Dle § 4 odst. 3 řádu výkonu trestu vlastní přenosný radiopřijímač napájený z vlastního zdroje, pro který je v přijímači prostor a je jeho součástí, se odsouzenému umožní používat po provedení kontroly technických parametrů ke zjištění, zda nebylo instalováno nežádoucí zařízení atd. O ponechání *jiných věcí* rozhoduje ředitel věznice nebo jím pověřený zaměstnanec Vězeňské služby. V průběhu samotného výkonu trestu pak zákon o výkonu trestu odnětí svobody vymezuje možnost držení věcí, resp. jejich nabývání (vyjma věcí ponechaných při nástupu) např. v ustanoveních § 17, § 19, § 23, § 24 a používání jiných dalších věcí dle § 22 zákona o výkonu trestu odnětí svobody je umožněno ve vymezeném

rozsahu, pokud tyto věci nebudou v rozporu s účelem výkonu trestu, a jejich množství, povaha nebo užívání nebudou narušovat pořádek v ubytovacím prostoru nebo škodit na zdraví anebo omezovat ostatní odsouzené. Rovněž podle § 26 odst. 4 řádu výkonu trestu je třeba souhlasu k ponechání jiných věcí přinesených např. návštěvou, a to včetně povinnosti provést osobní prohlídku. Z výše uvedeného tak vyplývá, že držení a užívání věcí odsouzenými je vymezeno zákonem a na základě zákonného zmocnění podrobněji rozvedeno v podzákonném předpisu – řádu výkonu trestu, popř. vnitřním řádu konkrétní věznice.

Rovněž je patrné, že kázeňské řízení a rozhodnutí o uložení kázeňského trestu se vede adekvátně požadavku na zajištění pořádku a bezpečnosti v místech výkonu trestu odnětí svobody, a to nikoli procesně složitým postupem, přesto však s důrazem na zachování minimálních požadavků na zákonnost a věcnou správnost kázeňského rozhodování, vyloučení libovůle a zajištění práva na obranu odsouzeného. Byť tedy v posuzované věci ve výroku rozhodnutí o uložení kázeňského trestu absentuje konkrétní vymezení skutku, tj. jednání žalobce, kterým byl uznán vinným, a výrok obsahuje pouze uložení trestu, krajský soud neshledal toto pochybení natolik intenzivním, že by způsobovalo nezákonnost vydaného rozhodnutí, či dokonce jeho nicotnost. Krajský soud v daném případě zastává názor, že na rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, jakož i na jeho formu, nelze klást požadavky srovnatelné s nároky na rozhodnutí jiných správních orgánů či soudu, a to z toho důvodu, že po zjištění konkrétního podezření ze spáchání kázeňského přestupku je nutno reagovat dostatečně pružně a v reálném čase tak, aby v případě prokázání viny bezprostředně následovalo rozhodnutí o uložení trestu. V kázeňském řízení se tak významněji projevuje požadavek na flexibilitu rozhodování z důvodu udržení pořádku a bezpečnosti ve věznicích v danou chvíli. Shodně závěry vyslovil také Ústavní soud např. již ve svém rozhodnutí ze dne 4. 2. 2010, sp. zn. II. ÚS 3239/09, dostupném na <http://nalus.usoud.cz>: „*Hlavním cílem kázeňských trestů není další potrestání odsouzeného, ale je jím zajištění a vynucení (v souladu s platnými právními předpisy) každodenního dodržování vnitřního pořádku ve věznicích ze strany odsouzených. Protipólem kázeňských trestů jsou ostatně kázeňské odměny, které slouží ke stejnému účelu formou pozitivní motivace odsouzených. Uvedené principy v obecné rovině uznává i Evropský soud pro lidská práva, který např. ve věci Campbell a Fell proti Spojenému království konstatoval, že jsou legitimní důvody zajištění bezpečnosti a veřejného pořádku pro vytvoření zvláštního kázeňského režimu ve věznicích, který umožní dostatečně pružně reagovat na porušení povinností ze strany odsouzených, včetně existence odpovídajících sankcí, jejichž ukládání není v pravomoci obecných soudů.*“

Ve vztahu k nyní projednávané věci je nutno konstatovat, že popis skutku, či jednání, které bylo žalobci kladeno za vinu, bylo v souladu s § 58 odst. 2 řádu výkonu trestu podrobným a dostatečně určitým způsobem popsáno v záznamu o kázeňském přestupku. V odůvodnění prvostupňového rozhodnutí o uložení kázeňského trestu je pak výslovně uvedeno, že „*na základě vlastního zjištění navrhovatele, vyjádření svědka a odsouzeného je dostatečně odůvodněn závěr, že jmenovaný odsouzený prokazatelně porušil § 28 odst. 2 písm. j), odst. 3 písm. b) zákona č. 169/99 Sb. a § 4 odst. 2 a 3 vyhlášky MS č. 345/99 Sb. tím, že vlastnil nepovolené předměty, které by mohly svojí povahou poškodit zdraví nebo ohrozit na životě*“. Odůvodnění prvostupňového správního rozhodnutí tak ve spojení se sepsaným záznamem, který žalobce podepsal a v němž se také k celé věci vyjádřil, dle krajského soudu naplňuje požadavek minimálního standardu, pokud jde o povinné náležitosti vydaného

správního rozhodnutí (zde co do vymezení skutku), neboť zde nevznikají (a v předchozím řízení ani nevznikly) žádné pochybnosti o tom, jaké konkrétní jednání bylo žalobci kladeno za vinu. Žalobce nezpochybňoval skutkové okolnosti případu, tj. že by mezi svými osobními věcmi neměl sporné předměty; v této souvislosti sám na svou obranu uváděl, že sporné předměty našel na vycházkovém dvoře. Žalobci tedy bylo zřejmé, v jakém jednání byl spatřován kázeňský přestupek, čemuž odpovídala i jeho následná obhajoba spočívající mj. v tom, že se nejednalo o věci v jeho vlastnictví a o nepovolené předměty, neboť zákon o výkonu trestu odnětí svobody nezakazuje, aby žalobce měl ve své skřínce nefunkční elektrickou součástku. Tyto námitky městský soud podrobil věcnému přezkumu v předcházejícím soudním řízení vedeném pod sp. zn. 10 A 298/2010, přičemž je neshledal důvodnými.

Žalobci je nutno přisvědčit, že městský soud sice ve vydaném rozsudku (č. j. 10 A 298/2010 - 195 ze dne 1. 6. 2011) dal žalobci za pravdu, že rozhodnutí o uložení kázeňského trestu ve výroku neobsahuje vymezení skutku, za stěžejní však již dále považoval tu skutečnost, že odůvodnění vydaného rozhodnutí pouze aprobejme zjištění navrhovatele obsažená v záznamu, aniž by jakkoli vyvracelo obranu žalobce, že se o takové předměty nejednalo. Spor o charakter zmíněných dílů tak nebyl vůbec řešen, čímž zůstal zpochybněn i vlastní důvod pro uložení kázeňského trestu. Městský soud dále uvedl, že k odstranění takto vytčeného nedostatku nedošlo ani na základě stížnosti, kdy původní rozhodnutí trpělo naprostým nedostatkem odůvodnění ohledně všech ve stížnosti vznesených námitkách. Dle názoru krajského soudu se tedy vytýkaný nedostatek, na který v předchozím rozsudku poukazoval městský soud a k jehož odstranění nedošlo ani rozhodnutím o stížnosti, primárně netýkal absence vymezení skutku v rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, ale naprostého nedostatku odůvodnění vydaného rozhodnutí o stížnosti a nevypořádání se s obranou žalobce zpochybňující základ celé věci. Ze závěrů obsažených v odůvodnění městského soudu tak je možno dovodit, že městský soud i přes shledanou vadu prvostupňového rozhodnutí spočívající v absenci popisu skutku ve výroku prvostupňového rozhodnutí záměrně nepřistoupil k jeho zrušení a zrušil pouze rozhodnutí o stížnosti tak, aby žalované umožnil vypořádat se v dalším řízení s veškerými stížními námitkami žalobce a zhojit svá dosavadní pochybení a vytýkané vady. Pokládal-li by městský soud absenci popisu skutku v prvostupňovém rozhodnutí za vadu natolik zásadní, že by toto rozhodnutí nemohlo obstát, jistě by v rozsudku nečinil pokyn pro žalovanou postupovat v odůvodnění naznačeným způsobem (viz závazné pokyny obsažené v posledním odstavci na str. 10 odůvodnění), neboť městským soudem naznačené pokyny by již v dalším řízení nemohly nic změnit na konečném výsledku celého řízení. Bylo by tedy nadbytečné žalovanou zavazovat k tomu, aby se v dalším řízení podrobně zabývala jednotlivými stížnostními důvody uplatněnými žalobcem.

Pokud žalobce v této souvislosti (zejména v doplnění žaloby) poukazoval na skutečnost, že uvedené vady nebylo možno v řízení o stížnosti zhojit a že tímto postupem došlo k porušení dvojinstančnosti vedeného správního řízení, krajský soud tento názor žalobce (ve shodě s již dříve vyslovenými závěry městského soudu) nesdílí. Obě vydaná rozhodnutí, tj. jak rozhodnutí o uložení kázeňského trestu, tak rozhodnutí o stížnosti spolu tvoří jeden celek (dle § 60 odst. 2 řádu výkonu trestu je v řízení o stížnosti možno kázeňský trest i změnit či jej zrušit, bez toho aniž by byla věc vrácena k dalšímu kázeňskému řízení), přičemž z odůvodnění rozsudku městského soudu vyplývají pro žalovanou jasné pokyny, čím

konkrétně se má v dalším řízení zabývat a jaké nedostatky má odstranit. V tomto ohledu tedy ani krajský soud nemohl do učiněných pokynů a závěrů městského soudu jakkoli zasahovat, neboť je v tomto rozsahu vázán překážkou věci pravomocně rozsouzené. Žalovaná přitom postupovala v souladu se závazným pokynem městského soudu, v novém rozhodnutí se již přezkoumatelným způsobem vypořádala s jednotlivými stížními námitkami, a tedy se nedopustila překročení mezí správního uvážení, jak žalobce namítal. Jde-li o následný věcný přezkum těchto námitek, žalobci v takovém případě (stejně jako v posuzované věci) zůstává zachována ochrana spočívající v případném soudním přezkumu vydaných správních rozhodnutí na základě podané žaloby dle § 65 a násl. s. ř. s., kterou krajský soud pokládá z hlediska zachování záruk na nezávislé a nestranné posouzení věci za dostačující.

K namítané nicotnosti prvostupňového správního rozhodnutí, či jeho neplatnosti s účinky *ex tunc*, z důvodu absence vymezení skutku v prvostupňovém rozhodnutí, krajský soud již výše uvedl, že nicotnost (příp. neplatnost s účinky *ex tunc*) vydaného správního rozhodnutí v daném případě neshledal. Právní teorie považuje za nicotný správní akt, který trpí vadami takové intenzity, že již vůbec nelze o správním aktu hovořit. K nicotnosti je soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (*ex officio*). Vady, které způsobují nicotnost, jsou např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost správního orgánu (nikoli však pouhý nedostatek příslušnosti funkční), zásadní nedostatky projevu vůle vykonavatele veřejné správy (absolutní nedostatek formy, neurčitost a nesmyslnost), požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje (co není osobou v právním slova smyslu), či nedostatek právního podkladu k vydání rozhodnutí (např. uložení povinnosti podle již zrušeného předpisu). Je tedy zřejmé, že nicotným je správní akt, který trpí natolik intenzivními vadami (viz uvedené příklady), že jej vůbec nelze za rozhodnutí považovat. Tyto vady jsou natolik závažné, že způsobí faktickou neexistenci samotného správního aktu, kdy zde tedy není nic, co by mohlo zakládat jakákoli práva či povinnosti subjektů. Dílčí nedostatky náležitostí vydaného správního rozhodnutí tedy nemohou neexistenci vydaného rozhodnutí způsobit, ale mohou být hodnoceny „toliko“ jako nezákonnost, kterou však krajský soud z výše uvedených důvodů v posuzované věci taktéž neshledal.

Vzhledem k tomu, že žalobce pokládal prvoinstanční rozhodnutí o uložení kázeňského trestu za nicotný správní akt, resp. akt neplatný s účinky *ex tunc*, vyvozoval z toho také nesprávný závěr, že k uložení kázeňského trestu došlo až rozhodnutím speciálního pedagoga žalované o stížnosti ze dne 10. 4. 2012, tj. v rozporu s § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody po uplynutí jednorocní lhůty od spáchání kázeňského přestupku. Tomuto závěru však krajský soud taktéž nepřisvědčil.

Bylo-li rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2011, č. j. 10 A 298/2010 - 195, zrušeno pouze původně vydané rozhodnutí o stížnosti ze dne 21. 10. 2004 a nikoli současně i rozhodnutí prvostupňové, vrátila se věc do procesní fáze před rozhodnutím odvolacího orgánu o stížnosti žalobce. V této fázi tedy nebylo opětovně rozhodováno o uložení kázeňského trestu žalobci, ale byla toliko znovu posuzována důvodnost žalobcem podané stížnosti. Judikatura Nejvyššího správního soudu přitom k běhu lhůty stanovené pro uložení kázeňského trestu za kázeňský přestupek (vztahující se sice konkrétně k § 186 odst. 9 zákona č. 361/2003, jehož znění je však co délky stanovené objektivní lhůty shodné s § 47

odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody) odlišně od obecné úpravy přestupkového zákona a dalších zákonů upravujících prekluzivní lhůtu pro projednání přestupků a jiných správních deliktů dospěla k závěru, že postačuje v této lhůtě vydat prvostupňové rozhodnutí, a nikoli rozhodnout pravomocně (k tomu srovnej např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2010, č. j. 4 Ads 166/2009 - 76, či rozsudek ze dne 23. 6. 2010, č. j. 4 Ads 50/2010 - 68, dostupné na www.nssoud.cz; nebo již stanovisko pléna Nejvyššího soudu ze dne 20. 10. 1999, č. j. S 296/99, publikované jako Rc 9/2000). Tato podmínka přitom byla v uvedeném případě splněna, neboť k vydání prvostupňového rozhodnutí o kázeňském přestupku žalobce došlo bezprostředně, hned druhého dne (20. 10. 2004), po jeho spáchání (19. 10. 2004).

Nad rámec výše uvedeného však krajský soud pro případ, že by Nejvyšší správní soud přehodnotil své závěry obsažené v dosavadní judikatuře, z úřední povinnosti taktéž ověřil, že v zákonem stanovené lhůtě dle § 47 odst. 3 zákona o výkonu trestu odnětí svobody byl kázeňský trest uložen též pravomocně. Přestože bylo druhé rozhodnutí o stížnosti žalobce vydáno až dne 10. 4. 2012 a právní moci nabylo doručením žalobci dne 30. 4. 2012, dospěl krajský soud k závěru, že řízení o kázeňském přestupku bylo pravomocně ukončeno v jednorroční lhůtě od jeho spáchání. To z toho důvodu, že po dobu všech předchozích soudních řízení, která byla vedena u Městského soudu v Praze, Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu, se ve smyslu § 41 s. ř. s. běh jednorroční prekluzivní lhůty stavěl. Podle § 41 s. ř. s. platí, že stanoví-li zvláštní zákon ve věcech přestupků, kárných nebo disciplinárních nebo jiných správních deliktů (dále jen „správní delikt“) lhůty pro zánik odpovědnosti, popřípadě pro výkon rozhodnutí, tyto lhůty po dobu řízení před soudem podle tohoto zákona neběží. Běh jednorroční lhůty se tak poprvé zastavil již dne 1. 12. 2004, kdy žalobce podal první žalobu k Městskému soudu v Praze (tj. od spáchání přestupku uplynula lhůta 1 měsíce a 11 dnů), a to až do právní moci usnesení tohoto soudu ze dne 19. 10. 2006, č. j. 10 Ca 297/2006 - 23, o odmítnutí žaloby, která nastala dne 21. 11. 2006. Poté se běh lhůty obnovil a uplynulo z ní 13 dnů do podání kasační stížnosti proti tomuto usnesení k Nejvyššímu správnímu soudu dne 5. 12. 2006, kdy se běh lhůty opětovně zastavil. Lhůta pak neběžela po celou dobu řízení vedeného u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 9 As 2/2008, dále po dobu řízení u Ústavního soudu, jemuž byla věc předložena Nejvyšším správním soudem (sp. zn. Pl. ÚS 32/08) a následně po dobu řízení u Městského soudu v Praze, jemuž byla věc vrácena k dalšímu řízení Nejvyšším správním soudem. Běh lhůty se obnovil až právní mocí rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 1. 6. 2011, č. j. 10 A 298/2010 - 195, kterým bylo rozhodnutí o stížnosti ze dne 21. 10. 2004 zrušeno, jehož právní moc nastala dne 30. 8. 2011. Od tohoto okamžiku se obnovil běh prekluzivní lhůty, a žalované tak stále zbývalo 8 měsíců a 6 dnů na vydání rozhodnutí o stížnosti a jeho doručení žalobci, k čemuž také v této lhůtě došlo.

Pokud pak žalobce v žalobě namítal neprokázání subjektivní stránky kázeňského přestupku s ohledem na neexistenci důkazu jeho zavinění, krajský soud v návaznosti na výše uvedené opětovně poukazuje na skutečnost, že zákon o výkonu trestu odnětí svobody v § 46 odst. 1 stanoví, že kázeňským přestupkem je *zaviněné* porušení zákonem stanovené nebo na jeho základě uložené povinnosti, pořádku nebo kázně během výkonu trestu. Je tedy zřejmé, že zákon v obecné definici skutkové podstaty kázeňského přestupku (pokud jde o znak subjektivní stránky) nerozlišuje formu zavinění na úmyslné či nedbalostní. Rovněž ustanovení

§ 28 odst. 2 písm. j) a odst. 3 písm. b) zákona o výkonu trestu, jejichž porušením byl žalobce shledán vinným, výslovně úmyslnou formu zavinění nestanoví [na rozdíl např. od odst. 3 písm. f) téhož ustanovení zákona]. Krajský soud se proto ztotožnil s posouzením žalované, která dospěla k závěru, že k naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku postačuje zavinění z nedbalosti, tj. že odsouzený věděl, že svým jednáním může porušit zákonem stanovenou povinnost, pořádek nebo kázeň během výkonu trestu, avšak spoléhal na to, že porušení či ohrožení nezpůsobí (nedbalost vědomá); případně nevěděl, že svým jednáním toto může způsobit, ačkoli o tom vzhledem k okolnostem vědět mohl a měl.

V daném případě přitom nebylo zpochybněno, že žalobce mezi svými osobními věcmi přechovával sporné předměty, o nichž sám uvedl, že je našel na vycházkovém dvoře. Tyto předměty měl žalobce v držení nad rámec věcí povolených, tj. věcí, které může mít odsouzený u sebe na základě právních předpisů (např. dle § 4 odst. 2 a 3 řádu výkonu trestu), nebo na základě rozhodnutí ředitele věznice nebo jím pověřeného zaměstnance Vězeňské služby vydaného dle § 4 odst. 4 řádu výkonu trestu, což v přechozím rozsudku podrobně popsal městský soud; a žalovaná se v odůvodnění napadeného rozhodnutí vypořádala i s otázkou charakteru nalezeného předmětu a jeho možné způsobilosti ohrozit bezpečnost a zdraví osob v případě jeho zapojení do elektrické sítě, což žalobce v žalobě již dále sporným nečinil. Nalezené předměty byly v kázeňském řízení k dispozici jako důkazy, což je patrné z učiněného záznamu o přestupku, a městský soud se v předcházejícím řízení vypořádal s námitkou žalobce zpochybňující jejich vlastnictví, kterou posoudil jako účelovou. Existenci uvedených předmětů proto nebylo možno činit spornou pouze na základě namítané skutečnosti, že žalovaná v předcházejícím řízení nerozhodla o propadnutí či zabrání těchto věcí ve smyslu § 48 nebo § 50 zákona o výkonu trestu odnětí svobody. Ani takto uplatněné námitky žalobce proto nebyly shledány důvodnými.

V. Závěr a náklady řízení

Žádné jiné skutečnosti již žalobce v podané žalobě neučinil spornými. Krajský soud proto uzavírá, že na základě výše uvedeného neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého žalobce, který neměl ve věci úspěch, nemá vůči žalované právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalované žádné náklady řízení nad rámec její úřední činnosti nevznikly a nadto ve svém vyjádření k žalobě výslovně uvedla, že v případě úspěchu ve věci nebude právo na náhradu nákladů řízení před soudem uplatňovat. Krajský soud proto rozhodl tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Žalobci byla pro řízení o žalobě ustanovena usnesením Krajského soudu v Plzni ze dne 26. 4. 2013, č. j. 57 A 70/2012 - 55, zástupkyně Mgr. Dana Dvořáková, advokátka se sídlem Cholinská 1048/19, Litovel. Ustanovené zástupkyni žalobce byla přiznána odměna za zastupování v celkové částce 4 114 Kč, a to za jeden úkon právní služby (podání soudu ve věci samé – doplnění žaloby) podle § 11 odst. 1 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb, ve znění pozdějších předpisů

(advokátní tarif). Krajský soud ustanovené zástupkyni nepřiznal odměnu za úkon právní služby spočívající v převzetí a přípravě zastoupení žalobce, neboť jmenovaná advokátka žalobce zastupovala i v řízení před Nejvyšším správním soudem ve věci sp. zn. 7 As 146/2012, a tedy byla s předmětem řízení v uvedené věci náležitě obeznámena. Odměna byla vypočtena podle ustanovení § 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5., advokátního tarifu tak, že za jeden úkon právní služby byla stanovena odměna ve výši 3 100 Kč, k níž náleží náhrada hotových výdajů ve výši 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky. Vzhledem k tomu, že zástupkyně žalobce je plátcem daně z přidané hodnoty, byla částka odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů zvýšena o částku odpovídající dani z přidané hodnoty. Náklady právního zastoupení žalobce nese v souladu s ustanovením § 35 odst. 8 s. ř. s. stát.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních právních předpisů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 30. dubna 2014

Mgr. Alexandr Krysl, v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Lenka Kovandová